

Scénář k rozhlasové reportáži

Pan Oldřich Chadima se narodil 1.12.1936 jako druhý syn do chudší rodiny rolníků ve Vidlaté Seči u Litomyšle. Obecnou školu vychodil ve Vidlaté Seči a následně v Opatovci, kam se přestěhoval s rodinou po válce. Od mala snil, že se stane učitelem. Devátou třídu ukončoval již v socialistickém Československu. Jako všichni ostatní byl pozván před výběrovou komisí, která rozhodovala o jeho budoucím studiu.

„Co bych chtěl dělat?“ a já povídám, že chci jít studovat, že chci být učitelem. A tak tatínka se ptali:

„Jste v JZD?“

„Nejsem“

„Jste v KSČ?“

„Nejsem“

A tak ten jeden za tu komisi povídal, tak bohužel na školu vašeho syna nepustíme, můžeme mu nabídnout řemesla.

Proto se pan Chadima na internátní škole vyučil zedníkem. Svého snu se ale nechtěl vzdát a maturitu nakonec získal. Mezitím mu však přišel povolávací rozkaz na vojnu.

Po výcviku dosáhl hodnosti desátníka a stal se zapisovatelem nově příchozích. Jednoho večera se ho spolubydlicí vyptával, jak to u příjmu chodí. Pan Chadima v polospánku vyprávěl, že tam jsou dva muži v civilu, nejspíš zástupci STB.

Za svítání ho probudili dva vojáci v plné výstroji. Byl odveden do kanceláře, kde už na něj čekali oni dva muži z STB.

A teď na mě začali rvát: „Vy jste vyrazil vojenské tajemství!“ Povídám: já jsem nic nevyrazil. A ten moment mně to se jako rozsvítlo, celej ten děj, že oni prostě zjišťují, jestli jsem to někomu ještě neřekl. „My to dobře víme“ a takový ty řeči a řvali na mě a furt svítli do očí a já jsem povídal: „Já jsem nikomu nic nevyrazil.“

„Nekecejte, my to máme zjištěný! Co jste komu povídal?“

A já povídám: já jsem nikomu nic neříkal než tomu dotyčnýmu“

„A jak to víte, že my jsme od služby!“

A já jsem povídal, že nevím, já jsem si to domyslel, že jo, a tak oni znova:

„Víte, co za to je, za vyzrazení vojenskýho tajemství? To je pět let prokurátor!“

STB posléze zjistila, že pan Chadima opravdu nikomu jinému nic neřekl, a převedli ho k pohraniční rotě u Dunaje na jihu Slovenska. Jenže to netušil, jaké dobrodružství si pro něj osud nachystal.

S kamarádem střežili tuto hraniční řeku z dřevěné pozorovatelny. Najednou se začala zvedat hladina a oni se zde ocitli uvězněni.

Ten Dunaj stoupal čím dál víc, páč někde v Rakousku nebo kde byly povodně, takže jsme se začínali mít docela strach a pak někdy kolem druhé hodiny sme vystřelili ty tři červený světlice, jakože je nejvyšší ohrožení a že voláme o pomoc, jenomže ten Dunaj už byl tak rozbouřenej, že oni se za náma nemohli vydat. Seděli jsme dole metr nad vodou na žebříku a čekali jsme, co se bude dít dál. No a tak pomalu plynula noc, až se začalo trochu rozednívat. A když už bylo trochu vidět, tak pro nás přijeli s člunem.

Nakonec vše dobře dopadlo. Po skončení vojny se Oldřich Chadima oženil a usadil se v Trpíně. Založil velkou rodinu, kterou vede k víře v Boha. I přestože se nestal učitelem, byl jako stavbyvedoucí spokojený a podílel se na stavbě mnoha zajímavých budov v Poličce a okolí.

Pod svůj život by se mohl podepsat slovy:

Modli se a pracuj, Olda